

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Ο Ρωμύς τήν εβδομάδα	— μόνο μία φορά θα βγαίνω
κι' όταν έχω εξουσία	— κι' όποτε μου κατεβαίνω.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι,	— διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στ'ας 'Επαρχίας	— και 'στ'ο 'Εξωτερικόν,
άπειδη καιρούς πτωχείας	— τρέχει τό'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— φράγκαδωδεν και μόνο.

Μηνός Μαρτίου είκοσι μία,
βουλής άντάρα και τρικυμία.

"Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γιά τ'ά ξένα όμως μέρη	— δεκαπέντε και'στ'ό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται	— δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ	— δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραδέρι	— μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι	— αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα—κι' ο Ρωμύς μας μιά δεκάρα.	

Έκατόν εξήντα ένα
και φουρτούναις όλοένα.

Τό βλαστάρι του Λεβίδη,
της βουλής μας τό στολίδι.

Μωρέ καλά του τάψαλα τφόντι του Δραγούμη,
μέ δύο λόγια μοναχά τόν έκαμα τουλοῦμι.
Μωρέ και πάλι τ'όδειξα και πάλι πρωτος 'βγήκα
και 'στ'ο ρονθοῦνι μερικῶν 'Υπουργικῶν εμπήκα
και πάλι εκατώρθωσα εκείνοι να θυμώσουν
και πάλι 'λίγο έλειψε να μέ ξυλοφορτώσουν.

Μά είμαι διάβολος σωστός όπου δέν έχω ταίρι
και δέν μου ρίχνετ' εύκολα εκείνος που μέ ξέρει.
Μόλις άνοιξη 'στη βουλή τό στόμα του Λεβίδη,
αλλάζουν χίλια χρώματα, τούς πάει ριπιτίδι,
γιατί μέ δύο λόγια μου, μέ δύο λόγια μόνο
και δεξιάν κι' άριστεράν εύθὺς άναστατόνω.

Μά είμαι διάβολος σωστός όπου δέν έχω ταίρι
και δέν μου ρίχνετ' εύκολα εκείνος που μέ ξέρει.
Τί έτοιμότης πνεύματος! τί τόλμη και τί φόρα!
και 'Υπουργούς και βουλευτάς ήσύχους δέν άφίνω...
άν έτσι εξακολουθώ καθὼς πηγαίνω τώρα,
μά τήν τιμήν μου 'γρήγορα Πρωθυπουργός θα γίνω.

Μωρέ καλά του τάψαλα τφόντι του Δραγούμη,
μέ δύο λόγια μοναχά τόν έκαμα τουλοῦμι.
'Εσάστισε, τ'ά έχασε, του έπεσε ή μύτη
και 'στη στιγμή τόν έπιασε μεγάλη στενοχώρια,
όπόταν είπα πῶς κι' αυτός και όλο του τό σπήτι
τά ιδικά μου μιά φορά 'φοροῦσε άποφόρια.

Τί έτοιμότης πνεύματος!... πῶς μουλθε εις τή γλώσσα!
κι' έγώ τό βλέπω μοναχός πῶς τάχω τετρακόσα.
Και ο Τρικούπης άρχισε πολὺ να μέ φοβάται...
τί δύναμι αληθινά και τί τουπέ που σουχω!
και όποιος τ'άποφόρια μου εις τό εξής θυμάται,
ποτέ του δέν θα έρχεται να μου τραβῇ τό ρούχο.

Μ' εκείνα τ'άποφόρια μου τούς έφαγα τό μάτι,
τούς έκαμα ρεντίκολο και μέσα 'στ'ο Παλάτι.
Και τώρα είμ' έλεύθερος τούς πάντας να κτυπῶ
κι' οί μέν κι' οί δέ θα κάθωνται από έμένα χώρια,
γιατί θα τρέμουν όλοι των μη εξαφνα τούς 'πῶ
πῶς τ'ά 'δικά μου άλλοτε 'φοροῦσαν άποφόρια.